

La barberia

Un relat de: [Ricard M. Aldea](#)

D'uns mesos ençà, el senyor Poblet va a la barberia un cop cada quinze dies, ordinàriament en dimarts. La barba li agrada curta i no té complicació i els cabells del cap són pocs. És per això que el barber no li cobra el que en resultaria de sumar els preus que consten a la tarifa per cada un d'aquests serveis, sinó que li fa un capmàs que el senyor Poblet troba més que raonable, sobretot considerant la qualitat del servei que rep i la discreció de qui li dóna.

Però no és només per això que hi va en aquesta barberia que ha descobert fa ben poc.

El senyor Poblet no és persona entesa en matèria de modes i estils, però creu que el seu barber llua una barba d'inspiració hipster curiosament arreglada i més espessa i llarga que la seva. Al cap, en canvi, també hi té pocs cabells. És l'amo del negoci i treballa sol. L'establiment ocupa un local no gaire gran i sense pretensions que resulta molt lluminós pel gran finestral que dóna al carrer de Sant Simplicí. A més, està tot pintat de blanc i el propietari el manté sempre molt net i en ordre. Treballant, és meticulós i sistemàtic, aspectes tots dos amb els quals s'identifica el senyor Poblet, que també valora molt positivament l'eficiència que se'n deriva d'aquelles virtuts.

No cal dir, doncs, que el senyor Poblet sent cap al seu barber la indiscutible simpatia que es genera quan hom creu haver descobert a un dels teus.

El negoci marxa bé, i d'això n'és senyal indiscutible l'agenda de l'amo, sempre plena, que només atén amb cita prèvia. El senyor Poblet ho va constatar al principi, cada cop que n'hi demanava. Per això s'ha acostumat a reservar les seves visites per Internet, cosa que fa tan bon punt com arriba a casa de tornada de la barberia, per assegurar-se l'hora el dimarts d'avui en quinze. És més còmode que el telèfon, car pot veure en pantalla els dies i hores disponibles i triar-los a conveniència.

Un altre avantatge que troba el senyor Poblet és la calma que regna al local mentre l'atén el propietari, la remor tranquil·litzadora de la música suau d'una emissora d'Internet, amb prou feines interrompuda de tant en tant per algun breu tall publicitari.

Per la seva pròpia experiència, el senyor Poblet pensa que el seu barber és home de poques paraules i molt discret. I, no obstant això, també té la sensació que ha cursat alguna formació en relacions públiques. Només així s'entén la seva habilitat a mantenir-se en silenci o a adaptar la conversa a les necessitats del client i donar resposta a allò que l'hi interessa sense caure en la tafaneria. El senyor Poblet no ha sigut mai partidari dels xivarris que es donen en altres establiments, aquelles converses insubstancials sobre temes trillats que es generen entre parroquians i barbers, que sovint els transcendeixen per convertir-se en debats on tothom acaba dient la seva. O tafaneries o sermons que abans havia d'aguantar tan si volia com si no. Com que tots els clients del seu barber actual hi van amb l'hora concertada, el senyor Poblet rarament ha vist ningú assegut al sofà de vímet que hi ha al local. Els impuntuals per excés seuen, com a molt, els últims cinc minuts del servei que el barber està atenent, servei que aconsegueix enllestir sempre amb una puntualitat i una precisió de rellotge suís. Acomiada un i n'acull un altre. I així tot el dia.

I és el benestar que sent quan es troba allà el que propicia que el senyor Poblet es lliuri amb els ulls clucs a l'evocació del temps de la seva infantesa, quan el duien al barber del barri. Mai li havia agradat com els seus pares feien que li tallés els cabells aquell home rodanxó, ben curt i amb un serrell que a penes li cobria el front, però es delia per anar-hi perquè li agradava la sensació que li produïen la pinta i els dits de l'home en contacte amb el cap per atrapar la clenxa que a continuació tallaria amb les tisores.

El dia que reservava per avui, a més del tall de cabell, es va demanar l'afaitat definitiu.

Mai abans l'havia vist a la carta de serveis, però tot i no saber ben bé en què consistia, se'l va reservar. Feia temps que meditava la possibilitat d'afaitar-se la barba, però es resistia a prendre una decisió tan dràstica perquè pensava que no se'n sabia avenir al seu nou aspecte. Després de tants anys de dur la barba, semblaria un estrany. A més, hauria de tornar a afaitar-se cada dia. Però, quinze dies enrere, en trobar-se inesperadament amb la possibilitat que li traguessin i que fos de forma definitiva, ho va interpretar com un bon auguri i sense dubtar-ne gens va clicar aquesta opció del menú. Sorprenentment, l'ordinador li va respondre que pel servei sol·licitat es requeria un temps lliure del qual no es disposava en aquella data i li suggeria que triés la que més li convingués d'entre algunes que li presentava en pantalla. I ell va triar-ne la d'avui.

Avui és el gran dia. El senyor Poblet és el primer client i ja s'ha assegut a la butaca, disposat a gaudir intensament del moment. Ha tancat els ulls, com fa habitualment tan bon punt com el barber comença la seva feina, per a fer la descoberta de les seves maniobres a partir de l'oïda i el tacte. L'olfacte hi intervindrà després, quan li aplicarà les pólvores de talc i la loció per a després de l'afaitat, però, de moment, concentra tota la seva atenció en els sons que fan les diferents màquines que li aplica el barber per tallar-li els cabells i per a igualar-los. Ara és la navalla que brunz en lliscar suaument sobre la pell perfilant el clatell.

"Ja ha acabat, aviat començarà amb la barba", pensa. El barber ha fet pujar la cadira i l'ha reclinada per a treballar més còmode, però passa l'estona i el senyor Poblet no nota que li posi els panys calents a les galtes, com seria normal abans d'afaitar-lo. I aleshores mig obre els ulls esperant descobrir l'origen de la tardança i el que veu és el seu barber amb els braços enlaire i les mans sobre el cap, brandant una destal. I veu com el

barber deixa caure la destal i com la fulla li talla el coll. I encara sent com el cap rebota a terra dos cops abans de retopar contra la paret i aturar-se en un racó. I com que les connexions neuronals són molt ràpides, i en casos com aquest encara es mantenen actives uns segons, el senyor Poblet, encara és a temps de preguntar:
? Què li dec, jove?
?Senyor Poblet, senyor Poblet ?sent que li diuen?, desperti, deu tenir un malson!